

vende det Princip helt ned, at benytte Ejendomsskylden som Maaler for en Krigsskat, vilde det vække en Misfornøjelse, som man ogsaa fra de Sider, der har foreslaaet Skatten, har ment at maatte bøje sig for. Men den Grænse, der er sat, slaar i Virkeligheden hele Skatteprincippet i Ejendomsskylden omkuld, saaledes som det ogsaa blev indrømmet i Landstinget af et Medlem af mit Parti (Dalsgaard), der i øvrigt udtalte sig for at vedtage Lovforslaget. Han betonedede meget stærkt, at særlig denne Bestemmelse i høj Grad maatte have Midlertidighedens Karakter og ikke i nogen Henseende kunde bruges som Præcedens. Det er da ogsaa sikkert, at en Bestemmelse som denne er i høj Grad stridende mod hele Princippet i Ejendomsskylden. Men det er betegnende for, hvor uheldigt det er at benytte denne Skat netop til det Brug, man her har tilsigtet at gøre af den, at man har ment det nødvendigt at indføre en saadan Ændring, som ganske strider mod Skattens principielle Karakter.

Da den højtærede Finansminister i Foraaret forelagde Lovforslaget om Forhøjelse af Ejendomsskylden, var der for saa vidt endnu stærkere Indvendinger at gøre derimod, som han den Gang kun forelagde den sammen med Formue- og Indkomstskatten og undlod at foreslaa forskellige andre Skatteobjekter, som det var meget naturligt at drage ind, men paa den anden Side er der siden da sket Ting, som gør det endnu mere betænkeligt at benytte Ejendomsskylden som Grundlag for en særlig Krigsskat, nemlig den overordentlige Forringelse, der er sket i Kaarene og særlig i Fremtidsudsigterne for dem, der er Ejere af fast Ejendom, og som benytter denne Ejendom som Grundlag for deres Bedrift. Det er ikke, som det saa ofte bliver trukket frem, udelukkende Bønderne, Landmændene, man vil holde sin Haand over ved at sætte sig imod Forhøjelsen af Ejendomsskylden, det er i fuldkommen saa høj Grad dem, der maa benytte fast Ejendom i deres Bedrift i andre Fag, Handelsmænd, Haandværkere og lignende. Alle disse er — og det gælder ret højt op — stillede overfor yderst vanskelige Forhold, saaledes som vore Kaar former sig under de stigende Indførselsvanskeligheder, der rammer ikke alene Landbruget, men sandelig ogsaa Haandværket og Industrien i meget høj Grad. Det er da, forekommer det mig, dobbelt uheldigt paa et Tidspunkt som dette, hvor netop disse Bedrifter er saa udsatte for

at faa overordentlig vanskelige Kaar, at ramme dem med en særlig Beskatning og en Beskatning, som paalægges paa et Grundlag, der ikke har det mindste med Skatteevnen at gøre, og kan ramme Folk, der faktisk ingen Formue har og maaske kun har en Indtægt, der er under Skattegrænsen.

Desuden maa det erindres, at særlig Amtsskatterne, som væsentligst lægges paa fast Ejendom, er undergaaet en overordentlig stor Stigning, og at ogsaa den sogne- og bykommunale Ejendomsskyld er steget. Jeg kan ikke forstaa, at den højtærede Finansminister har hæftet sig med en saa overordentlig Sejghed netop ved dette Lovforslag. Jeg vilde kunne forstaa, om Finansministeren havde sagt: Hvis vi ikke kan enes om Ejendomsskyldlovsforslaget, maa vi se at faa en anden Statsindtægt af lignende Størrelse, altsaa 3 Mill. Kr., i Stedet, og jeg vilde ogsaa kunne forstaa, hvis den højtærede Minister endvidere havde sagt, at for ikke at forrykke Forholdet mellem den direkte og den indirekte Beskatning i det af ham forelagte Skattelovkompleks maatte disse 3 Mill. Kr. søges indenfor den direkte Beskatnings Omraade, og dertil har netop ogsaa Medlemmer i Landstinget af mit Parti, som har været imod Ejendomsskyldforhøjelsen, erklæret sig villige. Paa samme Maade har jeg gentagne Gange erklæret mig villig til at overveje sammen med den højtærede Finansminister, om Erstatning kunde faas f. Eks. ved en Forhøjelse af Formueskatten, hvorved det i alt Fald kun bliver virkelig Formue, man rammer, og man ikke kommer til at anvende et Beskatningsgrundlag, som ikke har det mindste med Evnen at gøre. Som Følge af disse Betragtninger er det mig umuligt at stemme for dette Lovforslag, og det samme tror jeg gælder adskillige af mit Parti her i Tinget.

Sigvald Olsen: Som Lovforslagene nu foreligger efter Vedtagelsen i det andet Ting, er det, som alt sagt, ikke lutter Forbedringer, der er sket i dem, nogle af de foretagne Ændringer kunde vist snarere betegnes paa anden Maade. Det gælder særlig Bestemmelsen i § 8 i Forslag til Lov om midlertidigt Tillæg til Indkomst- og Formueskatten, hvor Bestemmelsen om, at der af Indkomster paa under 1,500 Kr. kun skulde svares 0,5 pCt., er ændret derhen, at der af Indkomster paa under 1,000 Kr. kun skal svares 0,5 pCt., og af Indkomster mellem 1,000 og 1,500 Kr.